

Sygn. akt I UK 410/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania P. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 czerwca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w R. od wyroku Sądu Okręgowego w G., Ośrodek Zamiejscowy w R. z dnia 1 sierpnia 2012 r., którym zmieniono decyzję organu rentowego z dnia 21 lutego 2012 r., przyznając ubezpieczonemu P. M. prawo do emerytury od dnia złożenia wniosku. Ustalenia Sądów *meriti* opierały się na ocenie zeznań świadków i wyjaśnień ubezpieczonego, pozwalających na przyjęcie wykazania przez ubezpieczonego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach w charakterze lakiernika, mimo, że w dokumentacji zatrudnienia potwierdzono wykonywanie przez niego pracy na stanowisku elektryka-elektromontera.

Skarga kasacyjna organu rentowego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, zawierała wniosek o jego uchylenie i zmianę przez zmianę

wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) przez uznanie spełnienia wszystkich przesłanek nabycia prawa do emerytury. Skarżący zarzucił także obrazę przepisów postępowania – art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez wydanie orzeczenia z pominięciem części zgromadzonego materiału dowodowego, niewyjaśnienie przyczyn odmowy dania wiary dowodowi z dokumentów oraz niewyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia i „zastosowanie legalnej teorii dowodów sprowadzającej się do że dowody z dokumentów na okoliczność rodzaju i charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczonego, których rzetelności spójności nie podważono, mogą być obalone zeznaniami świadków, a tym samym nadanie im większej mocy dowodowej w stosunku do dowodu z dokumentów”.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność wynikającą z naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego i procesowego. W ocenie skarżącego, ze spójnej i logicznej w swej treści dokumentacji wynika, że ubezpieczony legitymuje się jedynie 5-letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych. Zeznania świadków – ze względu na szczególny i wyjątkowy charakter emerytury w obniżonym wieku – nie mogą przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji zebranej w aktach osobowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W judykaturze przyjęto niedopuszczalność powiązania przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej z nieustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl.; z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203; z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Ustalenia te nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wniosek skarżącego organu rentowego nawiązuje do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń i oceny dowodów, w związku z czym towarzyszą mu niedopuszczalne argumenty.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).

[aw]